

רע"פ 6401/18 - אביעד ספיר נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 6401/18

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: אביעד ספיר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (סגן הנשיא השופט י' שפסר, השופטת מ' ברק-נבו והשופטת ד' עטר) בעפ"ג 27529-03-18 מיום 12.6.2018; ובקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין

בשם המבקש: עו"ד ארז צברי

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (סגן הנשיא השופט י' שפסר, השופטת מ' ברק-נבו והשופטת ד' עטר) בעפ"ג 27529-03-18 מיום 12.6.2018, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בנתניה (השופט ע' פרייז) בת"פ 38734-07-16 מיום 1.2.2018.

2. ביום 9.5.2017 הורשע המבקש בבית משפט השלום, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון חלקי, בשורת עבירות, במסגרת שבעה אישומים, שעניינם בעיקר סחר, תיווך והחזקה בסמים מסוכנים.

3. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי בחמישה מועדים שונים במהלך שנת 2016, כמתואר באישומים השני, והרביעי עד השביעי, סחר המבקש בסמים תוך שתיאם מראש עם הקונים את המכירה, באמצעות מסרונים, וקבע מקום מפגש. בעת המפגש מסר להם סם מסוג קנבוס בהתאם לכמות עליה סיכמו, בין 5 ל-23 גרם, תמורת סכום מוערך של 1,000 ש"ח עבור כל 10 גרם סם.

בשל האמור לעיל הורשע המבקש בחמישה אישומים של סחר בסם מסוכן, לפי סעיפים 13 ו-19א לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים המסוכנים).

בנוסף, על פי האישום הראשון, ביום 17.7.2016 בשעה 16:00 לערך, סיכם המבקש עם קונה בשם אמנון לקר, כי ימכור לו 10 גרם של סם מסוג קנבוס תמורת 2000 ש"ח. בשעה 21:15 לערך, שהו המבקש והקונה מחוץ לבית המבקש בהרצליה כדי לבצע העסקה. משהגיעו שוטרים למקום, השליך המבקש את השקית עם הסם מתחת לרכב שחנה בסמוך.

עוד תואר במסגרת האישום הראשון כי החזיק הנאשם בביתו בסם מסוג קנבוס במשקל כולל של 6.62 גרם.

בשל האמור באישום הראשון הורשע המבקש בעבירות ניסיון לסחר בסם מסוכן, לפי סעיפים 13 ו-19א לפקודת הסמים המסוכנים בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); החזקה בסמים לצריכה עצמית, לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים; והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

כמו כן, על פי האישום השלישי, ביום 5.7.2016 שלח המבקש באמצעות אחר סם מסוג קנבוס לקונה בשם שלמה, בעבור תמורה מוסכמת של 1100 ש"ח.

בשל האמור הורשע המבקש במסגרת האישום השלישי בעבירה של תיווך בסם מסוכן, לפי סעיף 14 ו-19א לפקודת הסמים המסוכנים.

4. בית משפט השלום קבע בגזר דינו כי מתחם הענישה ההולם בעבור כלל העבירות יחדיו הוא בין 16 ל-36 חודשי מאסר בפועל.

בעת קביעת עונשו של המבקש במסגרת מתחם הענישה, בית משפט השלום ראה לנכון לסטות לקולא ממתחם הענישה שקבע, וזאת תוך התחשבות בנסיבותיו האישיות של המבקש, בכלל זה הודאתו בעבירות המיוחסות לו ונטילת אחריות על מעשיו; עברו הפלילי; מצבו המשפחתי והבריאותי; והתרשמותו של שירות המבחן כי המבקש משתקם מאז מעצרו.

לפיכך, גזר בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 12 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו; 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים; 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים; קנס בסך 3000 ש"ח; ו-15 חודשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי למשך 3 שנים.

5. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי על חומרת העונש, תוך שטען כי העונש שהוטל עליו סוטה באופן קיצוני ממתחם הענישה הנהוג, וכן בטענה לאכיפה בררנית המצדיקה לשיטתו פטור מעונש מאסר בפועל. בהקשר זה טען המבקש כי על אף שהקונים בעסקאות השונות הודו ברכישת הסם, הם לא הועמדו לדין.

6. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש, תוך שציין כי לא מצא מקום להתערב הן בקביעת מתחם הענישה ההולם, הן בקביעת עונשו של המבקש בתוך המתחם. בית המשפט המחוזי הוסיף ודחה את טענת האכיפה הבררנית תוך עמידה על ההבדל המהותי בין המבקש, שהורשע בעבירות של סחר בסמים, לבין צרכניו, אשר ביצעו לכאורה עבירות שונות בתכלית.

מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי.

7. המבקש חוזר בבקשתו על טיעונו כפי שנטענו בבית המשפט המחוזי, ובפרט על טענת האכיפה הבררנית. בהקשר זה טען המבקש כי בית המשפט המחוזי לא ייחס חשיבות לטענתו לפיה הקונים לא הועמדו לדין על-אף שהודו ברכישת הסם. לשיטתו, יש לתת משקל לטענה זו, על אף שלא הועלתה בפני בית משפט השלום, מחמת שגגה או שיקול דעת מוטעה.

8. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי בית המשפט לא ייעתר לבקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי", אלא אם הבקשה מעלה שאלה משפטית עקרונית, החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או אם מתעוררים בנסיבות העניין שיקולי צדק ייחודיים, לרבות חשש מפני עיוות דין.

יתירה מכך, בקשת רשות ערעור הנסובה על חומרת העונש בלבד לא תתקבל אלא במקרים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים.

9. הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה האמורות.

עניינו של המבקש אינו מעלה סטייה חמורה ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים, ובוודאי שלא במידה הדרושה לקבלת רשות ערעור. כך במיוחד, כשהעונש שהושת על המבקש חורג לקולא ממתחם הענישה שקבע בית משפט השלום. די בכך בלבד כדי לדחות את הבקשה.

מעבר לדרוש אציון, כי הטענה בדבר אכיפה בררנית נטענה בעלמא ומבלי שהמבקש הביא ראיות המבססות אותה מבחינה עובדתית ומשפטית. על אף זאת, נדונה הטענה לגופה ונדחתה על ידי בית המשפט המחוזי, ואיני רואה מקום להתערב בקביעתו בענין זה.

10. אשר על כן, הבקשה נדחית. ממילא נדחית גם הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, ח' בתשרי התשע"ט (17.9.2018).

שׁוֹפֵט
